

Doru Preda

Candido

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PREDA, DORU

Candido / Doru Preda; - București : Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0478-0

821.135.1

Doru Preda
CANDIDO

© Nemira, 2019

Redactor: Eli BĂDICĂ
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Daniela ASAFTEI

Tiparul executat de tipografia REAL S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0478-0

Ultima vacanță la Possidi

Reveneam pentru al patrulea an consecutiv, întotdeauna la mijlocul lui septembrie, când agitația turistică se domolea și localitatea revenea la vechiul ei ritm diurn. Copiii rămăseseră cu părinții mei, urmau cele zece zile de liniște, pe care le numeam „vacanța de recuperare“.

Possidi fusese până nu demult un sat pescăresc, casele cățarate pe dealul întins în mare se transformaseră în pensiuni, iar de-a lungul falezei înguste apăruseră câteva hoteluri cu unu sau două etaje.

Camelia despachetase. Lucrurile noastre, împăturite după sistemul KonMari, își găsiseră fără probleme loc în dulap, geamantanele încăpuseră în spațiul adecvat, încălțăminte se înșiruia pe rafturile de jos ale dulapului din hol. Interiorul rămăsese la fel de alb ca înainte de sosirea noastră, aparent neatins, aseptice.

Ca de obicei, aveam drept vecini familii tinere de sârbi și bulgari, însoțite de copii la fel de liniștiți ca părinții, de parcă în acest

loc funcționa un fel de conjurație a tăcerii. Se vorbea reținut, ne intersectam la micul dejun, când ne salutăm discret, fără urmă de interes reciproc. Plaja era mai mult pustie, un rând de șezlonguri rar ocupate, lipite de zidul de piatră dinspre stradă, alături de care așezam prosoapele noastre de plajă, cât mai aproape de mare. Camelia alesese vernil, simbolul tendințelor bio, care ne invadaseră viața și cu care se mândrea de câte ori avea ocazia.

Nu departe de ale noastre, mai erau două prosoape galben electric, pe care se profilau două trupuri bronzate. Un bărbat cu păr grizonant, între două vârste, și o femeie mult mai tânără, cu fața ascunsă după ochelarii de soare cu rame groase. Păr castaniu și bogat, mijlocul subțire, sâni obraznici. Era singura de pe plajă care nu purta sutien. Camelia îl păstrase pe al ei, deși altădată nici nu concepea să se bronzeze „cu urme“.

Urmăream valurile, încercând să mă relaxez, dar nu mă puteam abține să-mi arunc privirea către trupul ciocolatiu de alături. Fiecare răsucire îmi oferea noi perspective, îl comparam cu cel de lângă mine, aplatizat de prea multe cure de slăbire, alimentație rațională și nenumărate ore de aerobic. Ajunseseră să mă agaseze admirația prietenelor față de silueta Cameliei, admirație care creștea pe măsură ce ea devenea tot mai searbădă, un manechin dedicat ținutelor office, la fel de scoțos precum modul de viață în care atrăsese tot ce o înconjura.

Așteptam curios să aud ce limbă vorbesc cei doi și am fost surprins când femeia l-a întrebat „Mergem în apă?“, iar el a refuzat plictisit și a continuat să fumeze, în timp ce eu am urmărit-o cum se bălăcește în apropierea țărnelor. Camelia mi-a

șoptit imediat: „Va trebui să vorbim în engleză, n-am chef să intru în vorbă cu toate pițipoancele!“.

Zilele următoare s-au scurs într-o monotonie odihnitoare, din câțiva pași traversam strada îngustă, coboram treptele de cărămidă și îmi afundam tălpile în nisipul gros, aproape alb. Reperele rămâneau neschimbate: prosoapele galbene, cele ver-nil, marea liniștită, cerul încremenit într-o seninătate translucidă. Bărbatul bronzat – auzisem că îl cheamă Dan – rămânea minute în șir nemișcat, privind în gol. Vorbeau puțin, el își aprindea câte o țigară subțire, complet nepotrivită cu aerul său viril. Ea răsfoia o revistă de modă, după care lenevea întinsă, poate chiar adormită, sub soarele blând.

Nici noi nu ne omoram cu vorbitul. Căștile iPodului mă țineau departe, puțină cremă întinsă pe spate, apoi tăcere, foșnetul valurilor, gândurile nepotolite urcând în fuioare, risipindu-se în înălțimile albastre. Făceam dragoste după-amiezile, de două-trei ori pe concediu, un ritual de care încă ne țineam, un fel de mâncare lipsit de savoare, consumat din obișnuință. Ardeam calorii. O mecanică bine cunoscută a gesturilor, atingeri precise, fără factor de risc. Mângâierile se diminuaseră, săruturile dispărușeră pe nesimțite, practicam conștient un fel de minimalism antropologic, o punte către ființa eminentemente rațională a viitorului. Sentimentele rămâneau împachetate laolaltă cu îmbrăcămintea, nu aveam de ce să le șifonăm fără rost.

Noaptea erau diferite. În lipsa somnului, ieșeam pe terasă, renunșasem de curând la fumat și căutam o altă ocupație mâinilor neliniștite. Ascultam zgomotele înfundate ale nopții, foșnetul îndepărtat al mării, întrerupt de clinchetul cuburilor

de gheață în pahar. Mirosul de aer sălcii, alungat de aroma whiskyului. Înfiorarea, neliniștea, dorința. Trupul ciocolatiu, fierbinte sub așternuturi. Încordarea care prevestește explozia finală, somnul adânc ce urmează.

Mă trezeam obosit, umbrele de sub pleoape mă mustrau în oglindă. „Se va termina în curând“ îmi spuneam. Săream peste micul dejun, o cafea printre leandri și chiparoși era de ajuns. Dincolo de stradă, zidul de piatră, treptele de cărămidă albite de nisip. Căutam prosoapele vernil. Camelia râdea, cu picioarele măturate de valuri, ea și bărbatul bronzat prinseseră deodată viață, gesticulau, el trăgea cu poftă din țigară, râdea arătându-și dantura perfectă. „Ce coincidentă, unul dintre primii noștri clienți... După atâția ani, să ne revedem tocmai aici!“ a spus ea. Am făcut cunoștință, ne-am strâns mâinile, așteptam continuarea, dar partenera sa a rămas întinsă pe prosop, Dan nu părea interesat să ne-o prezinte. „Cum se mai schimbă oamenii, unii devin de nerecunoscut!“ mi-a spus în cameră. „Păcat că pleacă mâine, ne prindea bine puțină companie după atâtea zile de liniște.“ Nu am spus nimic, mă gândeam la dezinteresul ei evident de până atunci. „Ne revedem după-amiază pe plajă“ am răspuns, „putem să îi invităm undeva diseară“. Mi-a zâmbit, cred că era primul zâmbet pe care mi-l acorda de când sosiserăm.

Prosoapele galbene erau la locul lor, briza flutura paginile unei reviste *Vogue*, apoi am văzut-o pe tânără ieșind din mare. Apa strălucea pe pielea ei netedă, pe șoldurile rotunde, pe coapsele suple. Ne-a privit o clipă, în timp ce-și strângea părul ud, apoi s-a întins cu fața în jos.

„Fir-ar să fie, am uitat sticla cu apă în cameră!“ a exclamat Camelia, în timp ce întindea prosoapele, nu departe de celelalte. „Nu-i nimic, o aduc eu imediat!“, m-am întors pe călcâie și m-am îndreptat către scări. Dan tocmai se pregătea să le coboare, m-a salutat cu mâna la tâmplă, a dat să-și scoată ochelarii, piciorul a călcat alături, mai întâi a încercat să se redreseze ridicând un braț, dar corpul pornise deja, mânat de o dinamică proprie. S-a răsucit câteva grade în încercarea de a se împotrivi gravitației, instinctiv am făcut un pas în față și am întins mâinile să-l opresc, însă căderea adăugase o forță suplimentară corpului său masiv. M-a izbit, am simțit cum ne prăbușim, „Noroc că e nisip dedesubt“ am apucat să-mi spun în gând, apoi impactul, cerul care se răsucea, gustul granulelor care scrâșneau printre dinți. „Îmi pare rău!“ am spus după câteva clipe, m-am ridicat cu precauție, păream întreg, dar îmi simțeam corpul greoi, străin, mi-am așezat ochelarii la loc, „Ce naiba? Parcă nu-i purtam când s-a întâmplat!“ mi-am spus în gând. Trebuia să mă așez, să respir adânc, m-am întors către mare, am căutat prosoapele vernil, dar nu, aparent, locul meu era dincolo, pe cele galbene. Mira se întinsese pe unul dintre ele, mi-am privit mâinile puternice, bronzate, m-am așezat în genunchi, „Vrei să te dau cu cremă pe picioare?“, a ridicat capul surprinsă, „Dacă nu te deranjează“. Alături, Camelia îl scutura de nisip pe bărbatul înalt și palid, stăteau amândoi cu fața spre mare, au început să râdă, ca și cum priveau un spectacol amuzant. Mi-am uns palmele și am întins crema cu mișcări lente: pulpele, interiorul coapselor, apoi fesele tari, mi-am strecurat mâna sub chilotul micuț. A chicotit ușor și s-a lăsat

mângâiată. Valurile se risipeau în dantele de spumă albă, le vedeam ca pe un ecran transparent. „Am o rugămintă“ a spus, „cele trei sute de euro pentru zilele suplimentare, aş avea nevoie în seara asta; dacă mergem la Kallithea, vreau să cumpăr nişte suvenir“.

Intersecții

La început, s-a făcut că nu mă vede. Stătea în fața mea, la doar câțiva pași, în mijlocul unui grup de băieți și fete, care vorbeau repezit și râdeau zgomotos. Un balaur cu multe capete și brațe, foindu-se neliniștit. Ea își plimba privirea pe clădirea din spatele meu, aparent interesată de ceva ce eu nu puteam vedea. Am rămas pe loc când stopul s-a schimbat în verde, prefăcându-mă ocupat cu telefonul mobil. Până la urmă, s-a desprins de ceilalți și s-a oprit în dreptul meu, la doar câțiva centimetri distanță. „Bună ziua, dom’ profesor, ce surpriză!“ Am ridicat privirea și am încercat să par surprins la rîndul meu.

Mă simțeam ca un student prins când copiază. Mă privea cu atenție. În ciuda vorbelor, nu părea deloc mirată. „Bună, Marcela!“ am spus, „încercam să sun pe cineva, dar cred că mă las păgubaș, bateria e pe terminate“. „Îl puteți lua pe al meu“ a spus și mi-a întins mobilul ei cu carcasă aurie. „Nu, e-n regulă,

voi suna mai târziu. Ce e cu tine în București, te-ai mutat?“ Și-a aplecat capul într-o parte și a continuat să mă fixeze. „De ce așa face-o? Nu pare să fie nimic interesant pe aici în august.“ A tăcut, parcă așteptând să o contrazic. N-am spus nimic. „Sunt doar în trecere“ a continuat, „am fost la cununia unei verișoare. Măine mă întorc la Cluj. Dumneavoastră de ce nu sunteți în concediu?“ I-aș fi spus de Andra, de casa goală, prin care bântuiau până noaptea târziu. Lucruri care nu se povestesc nimănui, dar, nu știu de ce, ei îmi venea să i le spun. „Încurcături“ am zis. „Și nu mai e cazul să-mi spui dom' profesor, nu mai ești studenta mea.“ „Și, atunci, cum?“ „Nu știu, Mihnea, Miki, cum îți vine mai ușor.“ „Prefer Mihnea, sună mai serios“ a spus. „Deci mâine pleci“ am continuat repede și mi-am dat seama că în vorbele mele se strecurase fără să vreau o undă de regret. M-a privit curioasă. „Ai un program pentru diseară?“ Vorbisem înainte de a gândi, nu reușeam să mă controlez simțind-o atât de aproape. „Da, dar pot contramanda. Mă inviți undeva, Mihnea?“ Mi-a pronunțat numele apăsător, ca și cum încerca să-mi arate că s-a obișnuit cu el. „Mergem unde vrei tu“ i-am răspuns. „Mi-e indiferent. Poate o terasă, o grădină, undeva la aer“ a spus. Am stabilit să ne vedem la opt și jumătate în Romană, la coloane.

Pe drum spre casă am făcut o mică recapitulare. Fusese studenta mea în anul trei. Am observat-o de cum am intrat în amfiteatru, purta o bluză galbenă, care mi-a atras atenția, apoi celelalte chipuri s-au estompat și, cât a durat cursul, nu am reușit să o văd decât pe ea. Am încheiat cu câteva minute mai devreme, simțeam nevoia să ies la aer. Atracția era irezistibilă, a trebuit să stau în gardă la fiecare curs din acel an, să nu fac vreo prostie. O

simțeam privindu-mă în tăcere, ca un animal de pradă care își pândește victima. Părea să aștepte ca eu să fac prima mișcare. Nu am făcut-o. Ne-am revăzut la balul de absolvire, mai întâi un dans nevinovat, un pahar cu șampanie băut în grădină, apoi întâlnirea neașteptată pe holul îngust care ducea la baie. M-a tras de mână într-o cabină din toaleta femeilor, sărutul înfometat mi-a sfâșiat buzele, mâinile au alergat peste tot, dar, la un moment dat, m-am smuls, „Nu e bine, nu se poate“ m-am bâlbâit și am ieșit valvârtej pe ușă, sub privirile uluite ale fetelor care-și refăceau machiajul. Asta fusese tot, trecuseră doi ani de atunci.

Mi-am pus o pereche de jeanși și un tricou, am plecat cu o jumătate de oră mai devreme și m-am învățat pe străzile din jur, încercând să scap de emoții. Am văzut-o de departe, purta o rochie roșie ca focul, sandale elegante, pe lângă ea cred că păream tatăl sau unchiul care încearcă să pară tânăr și nonconformist. „Arăți bine“ mi-a spus, „nu te-ai schimbat deloc“. Mi-am înghițit remarcile despre eleganța ei, nu mai aveau niciun rost. Am petrecut seara în grădina unui restaurant de lângă parcul Ioanid, mi-a înșirat câteva istorisiri de acasă, planuri de viitor, vacanța din Italia, la care visa de câțiva ani și care părea aproape. Eu am spus doar că am divorțat de curând. Poate că nu era știrea cea mai veselă, dar era bine să lămurim de la bun început acest aspect. Nu a comentat în niciun fel, de parcă era la curent cu situația.

„Te conduc“ i-am spus când am ieșit. M-a privit în ochi ușor amuzată, „Hai să lăsăm prostiile, amândoi vrem același lucru. Dacă tot mă conduci, condu-mă la tine“.

Am mers pe jos, ca un cuplu ieșit la plimbarea de seară prin cartier. Apartamentul meu se restrânsese la două camere,

celelalte două, din care fusese scoasă mobila, rămâneau mereu încuiate. În camera de zi, păstrasem o canapea și o ladă veche, pe care stătea televizorul, iar în dormitor, în afară de pat, mai erau două ștendere cu umerase înghesuite. „Vesel“ a spus, „iubesc spațiul“ și a pornit să se rotească în jurul patului, ca un fluture frumos, stacojiu. Nu reușeam să mă relaxez, nu băusem destul și mă gândeam că ar fi fost mai bine să o fi făcut. „Ai muzică?“ Da, aveam, am conectat telefonul la boxe și încet, încet vocea Cesariei m-a calmat, am dansat desculți în întuneric, ca pe o plajă din Cabo Verde. „Am niște iarbă în geantă“ a spus, s-a desprins de mine și a scos un joint șifonat, din care am tras pe rând. „Spune-mi, dar fii sincer, de ce te-ai ferit de mine până acum? Nu-mi băga povestea cu profu' și studenta, că nu te cred.“ Nu neg, mă gândisem de nenumărate ori la asta, dar tot nu aveam un răspuns. „Nu știi prea bine“ am spus, „nimic logic, era mai degrabă sentimentul că trebuie să am grijă de tine... Ca de o fiică, înțelegi? Faptul că mă atrăgeai mă speria, aducea a incest“. „Și acum, nu mai simți la fel?“ „Nu mai știu ce simt, sunt complet amorțit.“ „Nu chiar complet“ a spus în timp ce mâna ei se strecura din ce în ce mai jos.

Draperiile rămăseseră deschise și soarele încălzea jumătatea mea de pat. Marcela dormea cu fața în jos, i-am mângâiat spatele și am acoperit-o cu cearceaful. Tulburarea nu se risipise cu totul, simțeam încă o oarecare sfială văzând-o goală, întinsă în patul meu. Când cafeaua a fost gata, a apărut în bucătărie, îmbrăcată cu tricoul pe care îl purtasem cu o seară în urmă. „Am tren la

unu și jumătate“ a spus, „trebuie să trec să-mi iau bagajul de la hotel“. „Sigur, te duc eu cu mașina, avem timp.“

Ne-am băut cafeaua față în față, puțin incomodați de intimitatea situației. La un moment dat, și-a pus geanta în poală și a scotocit prin ea câteva clipe, după care a răsturnat conținutul pe masa din bucătărie. „Scuză-mă, dar niciodată nu găsesc ce caut!“ A apucat chiloții de dantelă albă, încurcați printre farduri, iar cu cealaltă mână a îndesat la loc obiectele împrăștiate. O fotografie s-a desprins dintre filele unei agende și a căzut pe podea. „Mă duc să fac un duș, sunt gata în zece minute“ a spus, fără s-o observe.

M-am aplecat și am ridicat bucata de carton lucios, care înfățișa o femeie cu ochi mari și părul pieptănat cu cărare pe mijloc. Am recunoscut-o imediat pe Maria, iubita mea din tinerețe, și am simțit cum un fulger mă lovește în ceafă. Același nume, cum de nu-mi trecuse prin cap? Fotografia fusese făcută în urmă cu douăzeci și trei de ani, într-un studio din Mănăstur, când Maria absolvise școala de asistente. Făcuse cinste cu o prăjitură și un suc. Un an mai târziu, mă mutasem la București, dar ea refuzase să mă însoțească.

Marcela mă privea din ușă. „Este mama“ a spus. „Știu la ce te gândești, dar nu-ți face griji. M-a adoptat când aveam doi ani. Toată viața am auzit-o vorbind de tine, poate de-asta am și ales facultatea, trebuia să te cunosc. Mai departe știi.“

S-a așezat pe genunchii mei și mi-a lipit capul de pieptul ei. Mirosea a levănțică și a dimineată de vară târzie.

Pamplemousse

A simțit o bătaie pe umăr.

- Doru?

Femeia a continuat, înainte ca el să apuce să răspundă.

- Cu părul ăsta zburlit te recunosc dintr-o mie, chiar și după atâția ani.

A privit-o atent, ca un cercetaș în căutarea potecii potrivite. O doamnă cu figură severă, tunsă scurt, deloc genul care s-ar băga în vorbă cu un necunoscut. Ochi îi sclipeau însă, refuzând să ascundă o bucurie care avea nevoie doar de o mică confirmare pentru a fi împărtășită.

- Nu știi cine sunt, nu-i așa?

- Sincer să fiu, nu, a spus el, dar memoria mea vizuală n-a funcționat niciodată în parametri satisfăcători.

- Ha, ha, exact cum mi te amintesc: aerian și sofisticat în exprimare, se pare că nu te-ai schimbat prea tare.

– Să o iau ca pe un compliment?

– Din partea mea, nu poate fi altfel, mă știi doar. Sunt Lia, Lia Voica, colega ta de clasă din generală.

– Ah, Lia, a bălmăjit el, în timp ce confuzia i se întindea îngrijorător pe fața îngustă. Ce-ai mai făcut în aniiăștia?

– Vrei versiunea de cinci minute sau intrăm la o cafea vizavi? Acolo putem vorbi mai mult. Dacă ai timp, desigur, eu am o sedință peste două ore, așa că nu mă grăbesc.

– Cum să nu, îmi face plăcere, nu prea m-am întâlnit cu foștii colegi...

Cafeneaua era aproape goală, orele de prânz se derulau anost în perioada concediilor. Au ales o masă într-un ungher, unde lumina ajungea filtrată prin pânza cafenie a copertinei.

– Doamnele au prioritate, a zis el, după ce au comandat câte un cappuccino.

– Ei, nici nu știi cu ce să încep. Nu-i ușor să-ți comprimi viața în doar câteva fraze. Mai târziu, îți dai seama că ai uitat multe lucruri importante, știi tu... Pamplemousse! Asta era porecla ta, acum mi-am amintit-o.

– Nu cred că...

– Iartă-mă, nu e frumos din partea mea; mi-a venit așa, din senin. Ai zice că, spunându-ne ca atunci, regăsim ceva din inocența copilăriei, dar, ai dreptate, mai degrabă ne simțim stânjeniți ca adulți, poreclele ascund întotdeauna un act de cruzime. Suferința este de multe ori o minge pe care copiii și-o aruncă unul altuia. Mie îmi spuneți Corcodușa, îți amintești?

– Parcă vorbim de o livadă sau de un raion cu fructe.

– Ha, ha, chiar așa, ne puneam tot felul de porecle, una mai ciudată decât alta. Dar să-ți spun despre mine: am două fiice, una termină Dreptul anul ăsta, iar cea mică este la liceul de muzică, clasa de pian, mă mândresc peste tot cu ele, sunt comorile mele. Uite, am aici poze! a spus și i-a întins telefonul mobil, pe ecranul căruia s-au înșiruit fotografiile unor fete drăguțe, care nu semănau deloc cu ea. Sunt partener într-o firmă de avocatură, a re-luat, m-am recăsătorit acum cinci ani, soțul meu este profesor universitar. Am o viață destul de normală, așa zice, dar n-a fost așa de la început, căsătoria cu George mi-a adus multă suferință. M-am hotărât greu să divorțez, mă gândeam la fete, că vor trebui să crească fără tată, nu știu dacă îți poți imagina cât de dificil este să renunți la un om lângă care ai petrecut aproape o viață, doar am crescut împreună, încă din clasa întâi. Tu nu prea erai prieten cu George, el era mai brutal, sportivul după care li se aprind călcâiele fetelor, îmi amintesc ce mândră eram că mă alesese pe mine. Pe mine, după care alte două sute...

– Îmi pare rău...

– Nu-ți face griji, am trecut de mult peste asta, nu am prea avut prilej să rememorez cele întâmplate; întâlnirea cu tine m-a purtat, fără să vreau, în trecut. Mircea, actualul meu soț, compensează cu vârf și îndesat, este bărbatul pe umărul căruia îți poți așeza capul oricând ai nevoie de consolare. Găsește întotdeauna cuvintele potrivite, te-ai înțelege perfect cu el – dacă nu cumva te-ai schimbat radical și ai devenit, nu știu, inginer aeronautic sau politician.

– Sunt scriitor. Nu știu dacă este chiar o meserie... La noi, cel puțin.

– Incredibil! Și eu cum de nu am aflat? Ce-i drept, stau cam prost cu cititul, ajung acasă atât de obosită, încât nu-mi arde nici să mănânc, dar cărțile tale le-aș fi citit, fără îndoială.

– Am publicat două romane, acum ar trebui să-mi apară al treilea, însă...

– Vreau neapărat cărțile, cu autograf, am să le dau întâi fetelor să le citească. Mara, cea mare, devorează tot ce-i cade în mână. În rest, ești căsătorit, ai copii?

El s-a sprijinit pe spătarul scaunului și a tras adânc aer în piept. A încercat să ia o gură de cappuccino, dar a renunțat, mâna îi tremura prea tare. Lia n-a observat, trăgea cu nesaț din țigară, parcă hotărâtă să o dea gata în scurtul răgaz în care urma să-i asculte povestea vieții.

– Nu, nu am copii, soția mea suferea de o malformație congenitală și nu putea păstra o sarcină. De altfel, din acest motiv a și decedat. Am îngropat-o ieri, la Cimitirul Armenesc. Știi, ai ei erau de origine armeană.

Femeia a rămas cu mâna în aer, privindu-l uluită. Parcă uitase să și respire, căci la un moment dat a tușit violent, expirând cu putere fumul rămas în plămâni. A stins țigara, turtind-o în scrumieră cu un gest precipitat.

– Doamne, Doru, nici nu știi cât de rău îmi pare! Și eu ți-am împuiat capul cu ale mele... Îmi cer iertare!

– Nu-i nevoie, nu aveai de unde să știi. S-a întâmplat să ne întâlnim într-un moment nepotrivit, atâta tot. Mai spune-mi de colegi, de profesori, cred că știi mai multe decât mine.

Lia și-a trecut o mână prin păr, nehotărâtă. Buzele i se uscașeră, ar fi luat încă o gură de cafea, dar o terminase. Se gândea

să mai comande ceva, apoi a renunțat. Și-a umezit buzele cu limba, poate așa vorbele se îndurau să iasă mai ușor.

– Îl știi pe Alexandrescu, profu' de sport, ăla care venea numai în trening?

– Parcă îl chema Iliescu, dar o fi vorba de altcineva.

– Nu, ăsta de care-ți zic eu e Alexandrescu, nici nu-mi amintesc să mai fi avut pe altcineva la sport... Omul a dat din coate și a ajuns director. Îți închipui ce pile a avut, să ajungă unul de sport director! Școala 111 a rămas, totuși, o școală de prestigiu, cu profesori valoroși. Ce-i drept, n-a durat decât un an, dar chiar și așa...

– Stai puțin, nu înțeleg despre ce vorbești, noi am învățat la „Arghezi“.

Ea l-a privit mirată.

– Cum adică la „Arghezi“? Vorbim de școala generală, doar nu era să uit așa ceva!

– Mia, cred că facem o confuzie...

– Lia, Doruleț, Lia... Doar am fost colegi opt ani, nu se uită atât de ușor. Te rog să mă ierți, e normal să fii tulburat în situația ta.

– Nu, nu-i vorba de asta, cred că este cu adevărat o neînțelegere. A zâmbit timid, ca semn de reconciliere.

– Nu ești Doru Diamandescu?

– Îmi pare rău, mă cheamă Doru Stamate. Am aici unul dintre romanele mele, ți-l arăt imediat.

A scotocit puțin în geanta de piele moale, de unde a scos o carte cu copertele puțin mototolite, pe care i-a întins-o femeii. Aceasta i-a aruncat o privire absentă, după care a coborât capul,

într-un gest de renunțare. Bărbatul a deschis cartea și a scris pe prima pagină câteva cuvinte, cu litere alungite, dezlâdate.

– Uite, o dedicație pentru fetele tale, am scris-o ca și cum am fi fost cu adevărat colegi. Sper să se bucure, acum nu prea are mare importanță că nu a fost așa.

A cerut nota de plată, iar atunci când ea și-a deschis poșeta, i-a spus:

– Te rog să mă lași pe mine să plătesc, este pentru sufletul soției mele, Dumnezeu să o aibă în pază. Mi-a făcut plăcere să ne cunoaștem, oricum.

S-a ridicat și a pornit către ușă, pășind rar, ca un om care nu se grăbește nicăieri. Lia a privit în urma lui, în timp ce degetele pipăiau coperta lustruită, ca un gest de rămas-bun.

Cuprins

Ultima vacanță la Possidi	7
Intersecții	13
Pamplemousse	18
Grădina japoneză	24
Trei vieți	30
Telefonul de marți	39
Trepte către râu	48
Ce nu putem păstra	57
O zi ploioasă, banală, de neuitat	65
<i>American Gothic</i>	72
Perpetuum	82
Darul Adelei	87
Candido	112
Fără compensație	124
Walewska	130
Un caz banal	144
Lecția de neuitare	152
Doar o privire	157
Glissando	165
O fereastră deschisă	170
Un țipăt în noapte	176
Fortezza	183
Cea mai bună zi să pleci departe	193
Fumul din care se încropesc fericirile	200